

Знову весна

Борис Пастернак

Поїзд пішов — згасли вогні.
Як на дорогу вийти крізь морок?
Все незнайомим здається мені,
Ніби й не тут я проходив учора.
Вже й перестук на шпалах затих.
Раптом — химерія. Що це зі мною?
Наче пліткують кума із кумою.
Може, нечистий попутав їх?

Де я уривки схожих розмов
Слухав так само в цю пору торішню?
Це ж бо ручай із-під снігу поспішно
Вийшов вночі і виспіває знов.
Боже, як швидко час промина.
Рушиться лід і бутніє загата,
Це вже сьогодні воістину свято,
Це, як раніше, знову весна.

Це вже вона, це вже вона,
Це вже її чародійство і диво,
Це вже в косинці вона біля іви,
Плечі і стан її хто не впізна?!
Це біля кручі Снігурочки спина,
Це вже про неї з яруги із дна
Ллється якась маячня безупинно
Напівбожевільного балакуна.

Це перед нею, заливши загати
І розливаючись, як і торік,
Світиться лампою водоспаду
З урвища падаючий потік.
Це від простуди стука зубами,
Ллється ручай, поспіша навмання
З балки у балку, з ями у яму.
Повіді мова — буття маячня.